



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **J. Z.**, zastoupeného JUDr. Leošem Viktorinem, advokátem se sídlem Olomouc, Riegrova 12, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem Ostrava, Na Jízdárně 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2006, č. j. 9953/110/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 8. 2007, č. j. 22 Ca 384/2006 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Leoše Viktorina **se určuje** částkou 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou včas se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2006, č. j. 9953/110/2006, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Olomouci ze dne 9. 3. 2006, č. j. 61357/06/379911/2525. Tímto rozhodnutím byl stěžovateli za zdaňovací období roku 2004 dodatečně stanoven základ daně z příjmů fyzických osob ve výši 92 600 Kč a

vyměřena daň 8175 Kč. Krajský soud shledal, že správce daně nepochybil při aplikaci § 7c zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro citované zdaňovací období, a toto ustanovení nepovažoval soud ani za rozporné s ústavním pořádkem.

Proti tomu stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody stanovené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Poukazuje na neústavnost § 7c zákona o daních z příjmů. Stěžovatel se tímto ustanovením cítí být diskriminován, neboť jeho skutečný základ daně byl v předmětném roce 31 095 Kč, zatímco správce daně použil minimální základ daně podle § 7c zákona o daních z příjmů, který zkrátí o jeden měsíc stěžovatelovy pracovní neschopnosti. O protiústavnosti tohoto ustanovení svědčí i skutečnost, že bylo při novelizaci zákona o daních z příjmů s účinností od 1. 1. 2008 bez náhrady zrušeno. Stěžovatel zdůrazňuje, že se minimální daň nevztahuje na všechny daňové poplatníky – fyzické osoby a proto je diskriminační. Poukazuje na „poplatníky podnikající či vykonávající jinou činnost jako OSVČ podle § 7 odst. 2 zákona o daních z příjmů“, kteří mohou naprosto stejně krátit základ daně jako poplatníci podle odst. 1 tohoto ustanovení. Rovněž na osoby v pracovním poměru se minimální daň nevztahuje. Argumentuje-li krajský soud minimální mzdou, z níž zaměstnanec daň platí, upozorňuje stěžovatel na možnost práce na poloviční úvazek a tedy poměrné snížení odváděné daně. Žádná taková možnost však v případě OSVČ nepřipadá v úvahu, neboť OSVČ, která nevykonává činnost v plném rozsahu, je povinna platit minimální daň v nezmenšené výši. Na uvedené nemá podle stěžovatele žádný vliv možnost OSVČ odečíst od základu daně určité položky (náklady). Také zákonné výjimky podle § 7c odst. 3 zákona o daních z příjmů nijak neovlivňují diskriminační a likvidační charakter minimální daně. Dále uvádí, že institut minimální daně je postaven na předpokladu kolektivní viny určité skupiny obyvatel (OSVČ) a stát si jím snaží kompenzovat svoji neschopnost zajistit kontrolu a výběr daní.

Minimální daň považuje stěžovatel za stejně absurdní, jako případnou paušální roční pokutu vybíranou od řidičů určitého věku s odůvodněním, že statisticky způsobují nejvíce nehod. Stěžovatel kvůli zdravotním omezením nemohl v plném rozsahu jako OSVČ působit a ani vykonávat jinou vhodnou činnost kvůli rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 6. 2007, č. j. 22 Ca 206/2005 - 36, které považuje za nezákonné a podal proti němu proto také kasační stížnost. Přesto se na něho výjimka stanovená v § 7c odst. 3 písm. d) zákona o daních z příjmů nevztahuje, neboť má statut „jen osoby zdravotně znevýhodněné“ a nikoli invalidní. Minimální daň tak byla jedním z hlavních důvodů ukončení stěžovatelovy podnikatelské činnosti. Navrhuje tedy, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že mu posouzení údajného diskriminačního charakteru § 7c zákona o daních z příjmů nepřísluší. V rámci odvolacího řízení pouze posuzoval, zda správce daně postupoval v souladu se zákonem o daních z příjmů a žádné pochybení zde neshledal. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“), přičemž spornou právní otázkou v dané věci je, zda je § 7c zákona o daních z příjmů diskriminačním a z toho důvodu protiústavním, či nikoli.

Podle § 7c zákona o daních z příjmů musel u poplatníků s příjmy podle § 7 odst. 1 písm. a), b) nebo c) tohoto zákona činit „základ daně podle § 5 a 23 alespoň 50 % částky, která se stanoví jako součin všeobecného vyměřovacího základu podle zákona o důchodovém pojištění za kalendářní rok, který o 2 roky předchází zdaňovacímu období, přepočítacího koeficientu podle zákona o důchodovém pojištění pro úpravu tohoto všeobecného základu a počtu kalendářních měsíců, v jejichž průběhu poplatník provozoval podnikatelskou činnost nebo jinou samostatnou výdělečnou činnost“ (odst. 1). Podle odst. 2 se takto vypočtený minimální základ daně nesnižoval o položky odčitatelné od základu daně uvedené v § 34; daňovou ztrátu zjištěnou podle § 5 a 23 dosaženou ve zdaňovacím období, ve kterém byl stanoven minimální základ daně, bylo možno uplatnit v následujících zdaňovacích obdobích.

Ustanovení § 7c odst. 3 a 4 citovaného zákona vyloučilo minimální základ daně u poplatníka ve zdaňovacím období, ve kterém zahájil nebo ukončil podnikatelskou činnost a v období bezprostředně následujícím po zdaňovacím období, ve kterém zahájil podnikatelskou činnost. Dále pak u poplatníka a) kterému byla stanovena daň paušální částkou podle § 7a, b) kterému náležel rodičovský příspěvek podle zvláštního právního předpisu, a to i po část zdaňovacího období, c) kterému náležel příspěvek při péči o blízkou nebo jinou osobu podle zvláštního právního předpisu, a to i po část zdaňovacího období, d) který je poživatelem starobního důchodu, plného invalidního důchodu nebo částečného invalidního důchodu, e) který na počátku zdaňovacího období nedovršil věk 26 let a který se v souladu se zvláštním předpisem soustavně připravuje na budoucí povolání studiem nebo předepsaným výcvikem, f) který ve zdaňovacím období podá daňové přiznání podle § 38gb a který do konce téhož zdaňovacího období neukončil podnikatelskou činnost, g) který má ve zdaňovacím období nárok na slevu na dani podle § 35, 35a a 35b zákona o daních z příjmů.

Předmětné ustanovení (§ 7c zákona o daních z příjmů) bylo do tohoto zákona včleněno zákonem č. 438/2003 Sb. s účinností od 1. 1. 2004. V důvodové zprávě je k tomu poukázáno na požadavek vlády „omezovat daňové úniky těžko zjistitelné správcem daně“, přičemž „při koaličních jednáních v Kolodějích byla schválena minimální daň, která by vycházela z úrovně 50 % průměrné mzdy. Uplatnění minimálního základu daně se týká poplatníků, kteří mají příjmy ze zemědělství nebo ze živností anebo z jiného podnikání podle zvláštních předpisů. Návrh rovněž vylučuje některé druhy poplatníků, jako např. poplatníky zahajující nebo ukončující činnost, poživatele starobního nebo invalidního důchodu. V zájmu sjednocení s úpravou minimálního základu pro pojistné se bude vycházet ze všeobecného vyměřovacího základu pro důchodové pojištění upraveného o příslušný přepočítací koeficient ve výši 50 %, což je prakticky polovina průměrné mzdy. Všeobecný vyměřovací základ vyhláší podle zákona o důchodovém pojištění každoročně vláda do 30. září, a to včetně příslušného přepočítacího koeficientu. Tím bude dosaženo toho, že poplatník již před začátkem zdaňovacího období bude znát výši minimálního základu daně pro toto období. Minimální základ daně bude podnikatel mající výše uvedené příjmy povinen uplatnit tehdy, jestliže jeho celkový základ daně

bude nedostatečný. To právem zvýhodňuje ty poplatníky, kteří se podnikání věnují spíše příležitostně, ale jinak dosahují příjmy ze závislé činnosti nebo pronájmu“.

Součástí právního řádu České republiky pak toto ustanovení bylo pouze do 31. 12. 2007, neboť od následujícího dne bylo zákonem č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, vypuštěno. Důvodová zpráva k tomu uvádí: „Zrušení minimálního základu daně se navrhuje na základě Programového prohlášení vlády a je třeba počítat s tím, že bude mít negativní rozpočtový dopad. Nicméně minimální základ daně je do jisté míry kontroverzním opatřením, které způsobovalo to, že poplatník byl povinen uhradit určitou výši daně přesto, že jeho skutečně dosažený základ tomu vůbec neodpovídal a proto byl oprávněným předmětem časté kritiky ze strany poplatníků, zejména živnostníků. Kromě toho ponechání tohoto institutu v zákoně při současné poměrně radikální změně v sazbách daně a zejména výše slevy na dani zcela ztrácí praktický význam. Daň vypočtená z minimálního základu daně by po uplatnění slevy na dani byla vždy nulová. Tímto opatřením zmizí také určitá psychologická bariéra, která odrážela poplatníky zahájit podnikání či v podnikání pokračovat právě z důvodu nejistoty, zda uspějí natolik, aby dosáhli takových výsledků, které alespoň převyšují rok od roku se zvyšující minimální základ daně“.

Přestože tedy byl § 7c novelou přijatou parlamentem ze zákona vypuštěn, nelze z toho automaticky dovodit jeho protiústavnost, jak se domnívá stěžovatel. Zákonodárce nemění jednotlivá ustanovení právních předpisů pouze tehdy pokud dospěje k závěru o jejich nesprávnosti (nebo např. i neústavnosti), ale také z celé řady jiných důvodů, mnohdy zcela politických či ekonomických, které s neústavností zrušeného právního předpisu nemají vůbec co dělat. Naopak ustanovení právních předpisů, které by zákonodárce zrušil proto, že by je považoval za neústavní, je bezpochyby menšina. O tom, zda je určité ustanovení právního předpisu v rozporu s ústavním pořádkem, je totiž oprávněn rozhodnout pouze Ústavní soud, který pak v řízení podle hlavy druhé, oddílu prvního zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ustanovení rozporné s ústavním pořádkem může zrušit. Protiústavnost ustanovení právního předpisu však může vyslovit i tehdy, bylo-li zákonodárcem zrušeno, a to v případě, že zrušené ustanovení je obecný soud povinen použít a o vyslovení protiústavnosti požádá podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

V daném případě by tedy při shledání rozpornosti § 7c zákona o daních z příjmů s ústavním pořádkem zdejší soud protiústavnost předmětného ustanovení nevyslovoval, nýbrž by věc předložil Ústavnímu soudu podle citovaného článku Ústavy. K takovému závěru ale Nejvyšší správní soud nedospěl.

Jak vyplynulo z citované důvodové zprávy, zákonodárce sice připustil určitou spornost § 7c zákona o daních z příjmů, avšak o jeho ústavnosti vůbec nezapochyboval. Navíc zde zmínil, že další existence tohoto ustanovení „při současné poměrně radikální změně v sazbách daně a zejména výše slevy na dani“ zcela ztrácí praktický význam, neboť by daň vypočtená z minimálního základu byla po uplatnění slevy na dani vždy nulová. Z uvedeného je tedy zřejmé, že zákonodárce § 7c vypustil z důvodů zcela pragmatických, které úzce souvisely s daňovou reformou.

Stěžovatel se dále domnívá, že je uvedené ustanovení diskriminační, neboť nepostihuje zaměstnance ani podnikající fyzické osoby dosahující příjmů podle § 7 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Ani s tímto názorem se však Nejvyšší správní soud neztotožnil.

Zásada rovnosti, jejíž porušení stěžovatel v § 7c zákona o daních z příjmů spatřuje, je zakotvena v čl. 1, větě první Listiny základních práv a svobod, a říká, že *„lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti a právech“*. Již Ústavní soud ČSFR odmítl absolutní chápání principu rovnosti a konstatoval, že rovnost občanů nelze chápat jako kategorii abstraktní, nýbrž jako rovnost relativní, jak ji mají na mysli všechny moderní ústavy (viz Sbírka usnesení a nálezů Ústavního soudu ČSFR, nález č. 11, 1992). Na to navázal i Ústavní soud České republiky, který v řadě svých rozhodnutí (např. nálezy č. 29/1995, 74/1995, 72/1996, 113/1996 nebo 67/1997 Sbírky nálezů a usnesení ÚS), zaujal tento postulat: *„Ústavní zásadu rovnosti v právech zakotvenou v článku 1 Listiny nelze pojímat absolutně a rovnost chápat jako kategorii abstraktní. Zásadě rovnosti v právech je třeba rozumět tak, že právní rozlišování v přístupu k určitým právům mezi právními subjekty nesmí být projevem libovůle, neplyne z ní však, že by každému muselo být přiznáno jakékoli právo.“* Obsah principu rovnosti tím tak posunul do oblasti ústavněprávní akceptovatelnosti hledisek odlišování subjektů a práv.

V souladu s právě uvedeným tak zdejší soud souhlasí s krajským soudem, který v napadeném rozsudku konstatoval, že *„rovnost před ústavou a rovné postavení všech (čl. 1 Listiny) není bezbřehé a je limitováno čl. 4 Listiny umožňujícím upravit meze této rovnosti zákonem, který však musí platit stejně pro všechny případy splňující stanovené podmínky. Žalobcem odkazovaná zásada rovnosti je tak limitována pravidlem vyjádřeným zjednodušeně slovy rovným rovnost, nerovným nerovnost. Osobu samostatně výdělečně činnou (zpravidla podnikatele) a osobu mající příjmy toliko ze závislé činnosti (zpravidla zaměstnance) pak nelze pro hlediska zdanění daní z příjmů v žádném případě pokládat za rovné (už jen proto, že každá z nich naplňuje jiné požadavky – čl. 4 odst. 3 Listiny).“* Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s tím, že obě zmíněné kategorie jsou natolik odlišné, že rozdílné daňové zacházení není možné považovat za porušení zásady rovnosti. Jen příkladmo lze uvést, že na rozdíl od podnikatele osoba mající příjmy ze závislé činnosti nemůže svůj daňový základ snižovat výdaji na pořízení vlastního nářadí nebo odpisy, nemůže mít spolupracující osobu či provozovat svou činnost prostřednictvím odpovědného zástupce, je povinna vykonávat činnost podle pokynů zaměstnavatele, na jeho účet a pracovišti.

Navíc, jak správně podotýká krajský soud *„minimální základ daně je u zaměstnanců garantován ustanoveními o minimální mzdě“* a *„nežádoucí dopad minimálního základu daně na podnikatele v životních situacích, které obvykle vedou zaměstnance k dosahování nižších příjmů je přitom eliminován výlukami z minimálního základu daně stanovenými § 7c odst. 3 zákona o daních z příjmů“*. Nic na tom nemění stěžovatelův poukaz na možnost být zaměstnán na tzv. poloviční úvazek, neboť i v tomto případě se ustanovení o minimální mzdě (platu) použije a zaměstnanec tak povinnost odvést určitou daň nemine.

Podobně jako nelze na stejnou úroveň postavit osoby v pracovním poměru a podnikatele, nelze tak učinit ani mezi jednotlivými „podnikajícími osobami“ navzájem, tj. osobami, jejichž příjmy jsou uvedené v § 7 odst. 1 písm. a) až c) zákona o daních z příjmů [*a) příjmy ze zemědělské výroby, lesního a vodního hospodářství, b) příjmy ze*

živnosti, c) příjmy z jiného podnikání podle zvláštních předpisů“], a těmi, jejichž příjmy jsou popsány v odst. 2. citovaného ustanovení [„a) příjmy z užití nebo poskytnutí práv z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, autorských práv včetně práv příbuzných práv autorskému, a to včetně příjmů z vydávání, rozmnožování a rozšiřování literárních a jiných děl vlastním nákladem, b) příjmy z výkonu nezávislého povolání, které není živností ani podnikáním podle zvláštních předpisů, c) příjmy znalce, tlumočnicka, zprostředkovatele kolektivních sporů, zprostředkovatele kolektivních a hromadných smluv podle autorského zákona, rozhodce za činnost podle zvláštních právních předpisů, d) příjmy z činnosti správce konkursní podstaty, včetně příjmů z činnosti předběžného správce, zvláštního správce, zástupce správce a vyrovnacího správce, které nejsou živností ani podnikáním podle zvláštního právního předpisu“].

Zatímco první skupina [osoby dosahující příjmů podle 7 odst. 1 písm. a) až c) zákona o daních z příjmů] se dosahování těchto příjmů věnuje zpravidla soustavně a intenzivně a předmětné příjmy tvoří hlavní část jejich výdělku, u druhé skupiny (osoby dosahující příjmů podle § 7 odst. 2 citovaného zákona) tomu zdaleka tak být nemusí. Může se jednat (a mnohdy se také jedná) o činnost nahodilou a nikoli pravidelnou, kterou její vykonavatel nemá jako hlavní zdroj svého příjmu (např. v případě příjmů podle práva duševního vlastnictví, jakož i odměn znalců, tlumočnicků nebo rozhodců). Vedle této činnosti je totiž obvykle v pracovním poměru nebo vykonává ještě další aktivity (např. právě podle § 7 odst. 1 zákona o daních z příjmů). Lze také oprávněně předpokládat, že právě tato skutečnost byla důvodem proto, aby zákonodárce na tuto skupinu příjmů institut minimální daně nevztáhl, neboť měl zato, že se bude zásadně jednat o příjmy, které netvoří hlavní zdroj obživy daňového subjektu a v případě příjmů „hlavních“, tj. z podnikání, jakož i z pracovního poměru pak je daňová povinnost zajištěna (ať už minimální mzdou či platem nebo institutem minimální daně).

Uvedený rozdíl lze demonstrovat i na tom, že příjmy podle § 7 odst. 1 jsou zákonem o daních z příjmů označeny jako „*příjmy z podnikání*“, zatímco v případě odst. 2 tohoto ustanovení zákon hovoří o „*příjmech z jiné samostatné výdělečné činnosti*“. Podnikáním se pak rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku (§ 2 odst. 1 obchodního zákoníku), přičemž podnikatelem je mj. osoba, která podniká na základě živnostenského oprávnění. Obsahově shodně upravuje podmínky živnostenského podnikání zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Ten ve svém § 2 uvádí, že je jím soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem. Pojmovým znakem podnikání je tedy jeho soustavnost, činnost prováděná opakovaně (nikoli jednorázově, příležitostně nebo nahodile). Přitom soustavnost podnikání neznamena, že by muselo jít o činnost nepřetržitou a trvalou. Může se např. jednat o činnost sezónní, činnost s určitými přestávkami apod. (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 Afs 87/2007 - 66, www.nssoud.cz). V případě samostatné výdělečné činnosti pak žádná soustavnost požadována není a může se tak jednat o aktivitu skutečně nahodilou či v daňovém období jednorázovou. Není tedy možné obě skupiny příjmů a tedy ani osoby, které je dosahují, považovat za rovné. Porušením zásady rovnosti tedy není rozdílné daňové zacházení s oběma skupinami.

Na právě uvedené nemá žádný vliv ani stěžovatelův nesouhlas s tím, že na něho nedopadá výjimka stanovená v § 7c odst. 3 písm. d) zákona o daních z příjmů, neboť má statut „jen osoby zdravotně znevýhodněné“ a nikoli invalidní. Blíže nespecifikované stěžovatelovy zdravotní obtíže jistě mohou jeho podnikání určitým způsobem omezovat a ztěžovat a stěžovatelova obtížná situace je lidsky pochopitelná, tato skutečnost však žádným způsobem neovlivňuje ústavnost předmětného ustanovení. Vyloučení povinnosti platit minimální daň v případě invalidity či částečné invalidity daňového poplatníka, jakož i v měsících, kdy poplatník podnikatelskou činnost neprovozuje (např. je v pracovní neschopnosti), považuje zdejší soud z daného hlediska za opatření dostatečná.

Přestože sám zákonodárce připustil, že institut minimální daně podle § 7c zákona o daních z příjmů, je institutem kontroverzním a poplatníky kritizovaným, neboť je nutí platit určitou výši daně přesto, že dosažený základ tomu neodpovídá, zdejší soud nezjistil, že by byl v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Ostatně Nejvyšší správní soud § 7c zákona o daních z příjmů aplikoval již dříve a jeho rozpor s ústavním pořádkem neshledal (viz již citované rozhodnutí ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 Afs 87/2007 - 66, jakož i rozhodnutí z téhož dne č. j. 1 Afs 86/2007 - 112). K tomu je vhodné poukázat na to, že k závěru o neústavnosti právního předpisu či jeho ustanovení soud může dojít bez ohledu na to, zda ji žalobce (stěžovatel) namítá.

Připomenout je zde třeba i argumentaci Ústavního soudu užitou v jeho nálezu sp. zn. 18/2008, kde uvažuje u regulace vztahů zejména v daňové oblasti o nezbytnosti obecných kritérií této regulace i s přihlédnutím k negativnímu dopadu na některé jednotlivce. Stejně tak se v tomto nálezu Ústavní soud vyslovil, že není jeho úkolem vyjadřovat se k účelnosti, spravedlnosti či rozumnosti právní úpravy, neboť je orgánem ochrany ústavnosti.

Nejvyšší správní soud tak shledal rozsudek krajského soudu zákonným a uplatněný důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nezjistil; proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé – částkou 2x 2 100 Kč a 2x 300 Kč na úhradu hotových výdajů v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, celkem 4 800 Kč. Protože advokát je, jak doložil, plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 tohoto zákona činí 912 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu